

Jera Ivanc

PETER PAN

Po istoimenski igri M. Barrieja

(zima/pomlad 2017)

Peter Pan	NIK ŠKRLEC
Ga. Darling	ALENKA TETIČKOVIČ
G. Darling	JERNEJ KUNTNER
Wendy, 11	SAŠA PAVLIN STOŠIČ
Jaka, 7	JAN BUČAR
Miha, 4	VORANC BOH
Zvončica	NATAŠA KESER / AJDA TOMAN
Izgubljeni dečki:	
Suhi	VORANC BOH
Čvek	ALENKA TETIČKOVIČ
Špeglar	NATAŠA KESER / AJDA TOMAN
Kravželj	JERNEJ KUNTNER
Prvi	JAN BUČAR
Drugi	JAN BUČAR
Kapitan Kljuka	JERNEJ KUNTNER
Gusarji:	
Klavc	JAN BUČAR
Grdi	NATAŠA KESER / AJDA TOMAN
Špeh	VORANC BOH
Švic	ALENKA TETIČKOVIČ
Tigrasta Lilija	ALENKA TETIČKOVIČ
Indijanci in Indijanke	VSI
Morska deklica	ALENKA TETIČKOVIČ

PRVO DEJANJE

PRVI PRIZOR

SAŠA: Dober večer. Ste pripravljeni poleteti z nami na krilih domišljije? Zaprite oči in si predstavljajte ... Bil je mrzel zimski večer. Po ulicah je zavijal veter in začejalo je snežiti. Ampak dečka, ki je lebdel pred oknom otroške sobe in zrl skozenj, ni zeblo. Le kaj je gledal? (GA. DARLING pride na oder.) V sobo pride mama (stopi do okna in gleda skozenj, kot bi lovila nek oddaljen spomin.

(GA. DARLING gleda skozi okno. Nagne glavo, tudi PETER nagne glavo. Dvigne roko, tudi Peter dvigne roko. Itd. Potem malo bolje pogleda.)

GA. DARLING: Kdo si?

SAŠA pihne prgišče snežink skozi okno: V sobo zapiha veter in prinese snežinke. Mama se strese in zapre okno.

GA. DARLING se strese in zapre okno: Najbrž je bil samo moj privid. (Še enkrat pogleda skozi okno.) Hm. (Ozre se naokoli, kot da nekaj išče, potem pokliče.) Nana! Nana? Le kam se je skrila.

(Vstopi G. DARLING s kravato okoli glave.)

G. DARLING: Oh, tukaj si.

GA. DARLING: Si (bil) spet gusar?

G. DARLING: Ne. Zataknila se je.

GA. DARLING: Si kaj videl Nano?

G. DARLING: Seveda. Pred blokom sem jo privezal na kandelaber.

GA. DARLING: Daj no.

G. DARLING: Povesod so dlake in zjutraj se je pokakala v moje copate.

GA. DARLING stežka zadržuje smeh: Pokakala.

G. DARLING: Tega ne prenesem! Če mi zdajle uniči edino obleko, ki jo imam, se za službo lahko obrišem pod nosom, in dobro veš, kako pomembno je, da mi tokrat uspe. (GA. DARLING mu do konca zaveže kravato.) Au!

GA. DARLING: Oprosti. Čudno, da nič ne joka.

G. DARLING: Nana? Podkupil sem jo s sočno kostjo.

GA. DARLING: In ko jo bo pojedla?

(NIK malo zalaja, potem malo zacvili, potem laja in cvili vse glasneje. Zraven pritegnejo vsi psi iz naselja.)

G. DARLING: Jo je že. To je nevdržno! Kaj bodo rekli sosedje? *(Odpre okno in vpije skozenj.)* Tišina, Nana! *(Soprogi.)* Vsi cucki v naselju so ji pritegnili. *(Skozi okno.)* Tišina! *(Soprogi.)* Ali gre ona, ali grem jaz!

GA. DARLING: Ali si pač samo malo otročji ...

(Iz kopalnice pritečejo MIHA, JAKA in WENDY v spalnih srajcah.)

DRUG čez DRUGEGA: Mama! Očka! Nana joka! Kje je? Nana! Nana!

WENDY *očitajoče*: Ven si jo privezal! Kako si mogel! Mama! Stori kaj!

MIHA, JAKA: Nana, Nana! Zunaj sneži! Juhuhu! Greva k Nani na sneg!

GA. DARLING *ju ustavi*: Kakšen sneg neki, madonca brez lonca, naravnost v posteljo!

G. DARLING *zapre okno*: Stran bo morala.

WENDY: Kaj!?

G. DARLING: Zdaj bom dobil službo in ne bom imel časa, da bi jo vsak dan trikrat peljal na sprehod. Da bi v kravati pobiral pasje kakce ... Vsi bi se mi smejali! Ti, mlada dama, pa zjutraj raje spiš, ni res? In ker je nisi peljala na sprehod, sem za dobro jutro stopil naravnost v njen kakec.

WENDY: Sovražim te! *(Bruhne v jok.)*

GA. DARLING: Wendy!

G. DARLING: Prosim te, Wendy, ne bodi otročja, tako bo najbolje za vse. *(Ponosno.)* Ta služba bo res veliko spremenila, boš videla. Na bolje ...

WENDY *hlipa, v solzah*: Ti ne boš nikoli dobil službe in nikoli se ne bomo preselili v hišo! Ti si najslabši oče na svetu! Vsi sošolci se mi smejijo zaradi tebe! Sovražim te!

GA. DARLING: Wendy!

G. DARLING: Če me že moraš sovražiti, te prosim, da me sovražiš tiše. Tudi jaz nočem, da se mi zaradi tebe vsi smeji. *(Na vratih.)* Danes je Nana še lahko z nami, potem bomo pa videli. Lahko noč.

JAKA, MIHA: Lahko noč, očka. Radi te imamo.

WENDY *tih joče in hlipa*: Ne pa ne! Jaz ga sovražim! *(G. DARLING je že odšel.)*

GA. DARLING: Wendy! Besede so kot puščice. Hitro se sprožijo in smrtno lahko ranijo. Jutri se mu opraviči, prosim, zelo te ima rad.

WENDY *spet bruhne v jok*: Ne, pa ne! Nima me rad! ... Prava ljubezen ni sebična!

GA. DARLING *vstane in se nasmehne*: Res je. Prava ljubezen ni sebična. Zato nehaj misliti samo nase, nisi več otrok!

WENDY *hlipa*: Ja pa sem ...

MIHA: Mami, a zdaj, ko bo očka dobil novo službo, bova midva dobila nove igrače?

JAKA: Ja, mami! A bova?

GA. DARLING: Saj vesta, da domišljija ne potrebuje igrač.

MIHA: Saj res!

JAKA *razočarano*: Eh ...

WENDY: Seveda ne. Mi ne potrebujemo igrač, mi imamo domišljijo, in imamo namišljene igrače, in tudi namišljene prijatelje imamo, seveda, kdo pa hoče biti prijatelj čudakov brez igrač, brez televizorja, brez računalnika, tablice *in* pametnega telefona! *(Spet joka.)* Naša edina prijateljica je Nana, pa še njo nam bo vzel.

GA. DARLING: Saj veste, da samo govori. *(Prižiga nočne lučke.)*

JAKA: Mami, a če gorijo nočne lučke, se nam res ne more nič zgoditi?

GA. DARLING: Seveda ne, ljubček. Nočne lučke so mamine oči, ki jih mama pusti, da čuvajo njene otroke, ko je ni.

WENDY *napol zamomlja*: Kakšna neumnost! *(Mama se pretvarja, da je ni slišala.)*

JAKA *zeha*: Rad te imam, mama.

MIHA: Kdaj sem se jaz rodil?

GA. DARLING: Pred približno petimi leti ob dveh ponoči.

MIHA: A sem te zbudil?

GA. DARLING: Ne, sem bila še pokonci.

MIHA: Še dobro.

(GA. DARLING poljubi vse tri.)

JAKA: Zelo lepo dišiš, mami.

MIHA: Res je, mami, po morju.

GA. DARLING: Rada vas imam. Kmalu bova nazaj. *(Skoraj že odide.)*

JAKA: Mami, kdo je sebičen?

GA. DARLING: Sebičen je, kdor misli samo nase. Lahko noč. *(Odide.)*

JAKA: Wendy, a nama poveš pravljico o gusarjih in Petru Panu?

WENDY: Kar sama si jo povejta!

MIHA: Bom jaz, bom jaz! Nekoč je bil za daljnimi časi v deželi domišljije en zaklad ... *(že smrči.)*

JAKA: Ne, za daljnimi oceani ... je bil en gusarski zaklad ... *(tudi on že smrči.)*

WENDY *spravljivo*: Bučkota. Onkraj širnih oceanov ... je živel fant ... *(tudi ona polagoma zaspi.)*

SAŠA *vstane, vzame Nano, stopi z njo do okna*: Potem ko je tudi Wendy med sanjarjenjem o fantu onkraj širnih oceanov zaspala, je mama v sobo pripeljala Nano. Stopila je do okna in gledala skozenj. *(Nani.)* Pazi nanje, boš? Pridna punca. *(Nano položi na tla, odpre predal/loputo, iz nje vzame zvitek blaga, ga pogladi in spravi nazaj. Pripoveduje dalje.)*

Potem jih je še enkrat poljubila, zabičala lučkam, naj gorijo jasno in čvrsto, ter odšla z možem na večerjo. Spali so otroci, spala je Nana ...

DRUGI PRIZOR

(Lučke zatrepetajo in ugasnejo. Okno se odpre, hladen veter skozenj prinesse sneg. Za snegom pride v sobo PETER PAN.)

PETER PAN *preišče sobo, Nano potrese z vilinskim prahom: Pšššt, ti spiiiš, ti spiiiš ... (Ko se prepriča, da je vse mirno, tiho pokliče Zvončico.) Zvončica! (Ni odgovora.) Zvončica, zrak je čist, lahko prideš!*

Zvončica! *(Ni odgovora.) Zvončica, zrak je čist, lahko prideš! (ZVONČICA pridrvi v sobo.)*
Hej, kaj ti je!? Ustavi se! *(Skuša jo ujeti, skače po prostoru, kot bi lovil muho, končno jo enkrat ujame v dlani. Obe dlani mu rdeče žarita.)* Povej mi, kam je zoprna mama skrila mojo senco, ali pa bom rekel, da vile ne obstajajo, in boš umrla! *(ZVONČICA nekaj reče.)* Kaj? Ne, nisem kronani osel! *(»Ja pa si!« cvili ZVONČICA.)* Ne, nisem! *(»Ja pa si!«)* Ne pa ne! *(Ja pa ja!)* Ne pa ne. *(Medtem ko se tako pričkata, se PETER PAN razgleda po prostoru, vstane in ZVONČICO hitro zapre v eno od loput in sede nanj.)* No, kaj boš pa zdaj, kikiriki!? *(ZVONČICA buta v loputo, da ga dviguje v zrak, kar ga strašno zabava.)* Tako majhna, pa tako močna. Kikiriki!

WENDY *se dvigne, pretegne, opazi PETRA PANA:* Kaj pa počneš?

SAŠA: Fant se zdrzne.

OBA: Nič.

SAŠA: Odgovori in se pretvarja, da ne sedi na loputi, ki ne poskakuje in ne spušča čudnih zvokov.

PETER PAN: Nič.

WENDY: A si petelin?

PETER PAN: Ne.

WENDY: Zakaj pa potem kikirikaš?

PETER PAN: Saj ne kikirikam.

WENDY: Prejle si kikirikal.

PETER PAN: Nisem kikirikal.

WENDY: Ja pa si, zbudil si me.

PETER PAN: Ne pa nisem.

WENDY: Ja pa si!

PETER PAN: Ne pa ne!

WENDY: Ja pa ja!

PETER PAN: Ne pa ne!

WENDY: Ne pa ne!

PETER PAN: Ja pa ja!

WENDY: Ja.

(Ker je PETER PAN osredotočen na kreganje, pozabi na ZVONČICO. Uspe se ji izmuzniti iz lopute, ki jo PETER PAN pozabi zapreti, in napade WENDY.)

PETER PAN *ad libitum*: Pusti jo, Zvončica! Kaj ti je! Nikoli več ti ne bom grozil. Samo senco poiščeva in greva! Prosim, Zvončica! Pusti jo!

WENDY *ad libitum*: Na pomoč! Na pomoč! Aaaaa!

(PETER ZVONČICO slednjič ujame v dlani in lov se umiri.)

PETER PAN *samo malo razpre dlani*: Pomiri se, samo moja vila je.

WENDY: Ti imaš svojo vilo?

PETER PAN: Ja, Zvončico. Zelo je zaščitniška. Kot mama, če bi jo imel.

WENDY: Ti nimaš mame?

PETER PAN: Nimam. Rodil sem se iz zvezdnega prahu.

WENDY: Iz zvezdnega prahu ... Blagor tebi. Moja mama pa ...

PETER PAN: Kaj?

WENDY: Mah ...

PETER PAN: Mah ... kot MAH!, in ti ukrade senco?

WENDY: »MAH!, in ti ukrade senco«?

PETER PAN: Ja: pride, te zagleda, ti zbežiš, ona na mah zapre okno, ti ostaneš zunaj, tvoja senca pa notri. Zvijte jo v zvitek in spravi v predal.

WENDY: Ne!

PETER PAN: Ja! Tvoja zoprna mama mi je ukradla senco. (*Gleda po predalih.*) Samo ne vem, v kateri predal ...

WENDY: Res je zoprna!

PETER PAN *najde predal s senco, ZVONČICA nekaj ščebeče*: Hvala, Zvončica, sem opazil. (*WENDY.*) V ta predal. (*Potegne senco iz predala*) Ooo, senčica moja, kako sem vesel, da te spet vidim! Gremo.

WENDY: Kam?

PETER PAN: Domov. Adijo, punca.

WENDY *nekoliko otožno*: Adijo, fant. (*Trenutek tišine, ki jo prekine v trenutku, ko PETER PAN stegne roko, da bo odprl okno.*) Čakaj! (*PETER PAN se ozre.*) Ti dam lahko poljub?

PETER PAN *ne pomišlja dolgo in iztegne dlan*: Seveda!

PETER PAN: No, bo kaj?

WENDY *se posveti*: Ti ne veš, kaj je to poljub.

PETER PAN: Seveda vem. Zato pa hočem, da mi ga daš. (*WENDY se razgleda po sobi, odpre predal in mu da prvo stvar, ki ji pride pod roko – uro.*) Hvala. (*Ob dotiku se zdrzne in umakne roko.*) Bi tudi ti en poljub?

WENDY: Bi. (*Zamiži in diskretno našobi ustnice.*)

PETER PAN *jo začudeno pogleda, nato ji okrog vratu obesi vrvico, na kateri visi želod*: Izvoli, punca.

WENDY *odpre oči, malo ji je nerodno*: Wendy. O, želod.

PETER PAN: Poljub.

WENDY: Poljub. Hvala.

PETER PAN *je spet skoraj že odprl okno*: Kaj pa, če bi šla z nama, Wendy?

WENDY: Misliš –

PETER PAN: Ja, v deželo Nije. Tam so gusarji, Indijanci, vile in morske deklice!

WENDY: Kaj pa Jakec in Mihec? (*Se ozre po bratcih.*)

PETER PAN *že zbuja MIHA in JAKA*: Z nami gresta! Zbudi se! Zbudi se! Naučil vas bom leteti. Naučil vas bom skočiti v naročje vetra!

WENDY: Leteti!?

MIHA, JAKA *se ovesta*: Leteti!? Peter Pan!

WENDY: Peter Pan ...

PETER PAN *poleti*: Srečne misli in že ste v zraku.

JAKA *vzame zalet in skoči*: Srečne misli in že smo v zraku! (*Štrbunkne na tla.*)

PETER PAN *jih posuje z vilinskim prahom*: Srečne misli in malo vilinskega prahu.

JAKA *spet poskusi, tokrat mu uspe*: Gusarji, zaklad, Indijanci!

MIHA *se požene in poleti*: Gusarji, zaklad, Indijanci!

WENDY *se požene in poleti*: Gusarji, zaklad, Indijanci, morske deklice!

PETER PAN *odpre okno*: Gremo! (*WENDY se nekoliko obotavlja.*) Mama je zoprna in očeta sovražiš. Pusti ju. Pozabi ju. Pridi! Srečne misli! Gusarji, zaklad, Indijanci, morske deklice! Pridi, skoči v naročje vetra! Šššššššš ... ŠŠŠŠŠŠŠŠ. Skoči, Wendy, skoči!

WENDY *skoči*: Peter Pan! (*Poleti.*)

SAŠA: Skočili so v naročje vetra in odleteli na krilih domišljije v deželo Nije, na otok onkraj širnih zvezdnih oceanov. Tudi vi bi šli z njimi? Pri drugi zavijete desno in potem naravnost do jutra! Vas zanima, kaj se na otoku dogaja, ko Petra ni? Aha, tamle so Petrovi Izgubljeni fantje ... (*Prešteje igralke in igralce, ki jih bodo igrali.*) Kravželj, Čvek, Špeglar, Suhi, Prvi, Drugi. Prvi in Drugi sta dvojčka, podobna sta si kot jajce jajcu.

DRUGO DEJANJE

PRVI PRIZOR

(*So že pripravili drevesa ali pa jih še pripravljajo. SUHI, ČVEK, KRAVŽELJ, PRVI in DRUGI čepijo vsak v eni krošnji in se razgledujejo.*)

ŠPEGLAR: Suhi, a vidiš kje Petra?

SUHI: Ne, Špeglar, ne vidim.

ŠPEGLAR: Čvek, a vidiš kje Petra?

ČVEK: Ne, Špeglar, ne vidim, ne vidim.

ŠPEGLAR: Kravželj?

KRAVŽELJ: Ne, Špeglar.

ŠPEGLAR: Prvi?

PRVI: Ne.

ŠPEGLAR: Drugi?

DRUGI: Ne.

ŠPEGLAR: Umazane gate! Kako je dolgčas, kadar ga ni.

KRAVŽELJ: Pa še Indijanci in gusarji so zakopali bojno sekuro.

SUHI: A mislite, da nam bo Peter tokrat pripeljal mamo?

ČVEK: Obljubil je, da bo, da bo!

SUHI: Potem pa še malo počakajmo.

(Vsi se strinjajo, posedejo v krog in nekaj sekund čakajo.)

PRVI, DRUGI: Kakšen dolgčas! *(Pritegnejo jima še ostali, z besedice se razvije skoraj popevka.)* Dolgčas! Dolgčas! Dolgčas!

Dolgčas, dolgčas, dolgčas ...

ČVEK: Kaj pa, če gusarjem potopimo ladjo?

FANTJE: Jaaa!

ŠPEGLAR: Ne, Peter noče, da jih napademo brez njega.

(FANTJE žalostno zavzdihnejo, se zopet posedejo v krog in čakajo.)

KRAVŽELJ: Kaj pa, če Indijancem skrijemo vse leve mokasine?

FANTJE: Jaaa!

ŠPEGLAR: Ne, Peter ne dovoli, da jim nagajamo.

(FANTJE žalostno zavzdihnejo, se zopet posedejo v krog in čakajo.)

SUHI: Kaj pa, če se skregamo?

VSI: Jaaaa!

ŠPEGLAR *ustavi navdušenje*: Tišina! Tišina! (*Vsi utihnejo.*) A slišite?

(*FANTJE prisluhnejo, zmajejo z glavami, potem pa počasi zaslišijo gusarsko bojno vpitje: HEJABUMBARASA.*)

SUHI: Strgan štumpf, gusarji!

ČVEK: Gusarji!

ŠPEGLAR: Skrijte se! (*Povzpne se na drevo in gleda skozi daljnogled.*) V Laguni Črne smrti so. Nekaj težkega tovorijo na čoln. ... En, dva, tri, štiri, pet jih je. ... V našo smer gledajo. (*FANTJE se skrijejo. Malo se potuhne, a še vedno gleda. Čez čas.*) Zagledali so me! V zaklon!

SAŠA: Gusarji so Indijancem ukradli zaklad, ki je bil zakopan pod Sveto mesečevo skalo in so ga varovale kosti indijanskih prednikov. S tem dejanjem so izkopali bojno sekuro in prelomili pipo miru, a kar je najhuje – razmetali so kosti indijanskih prednikov. Špeglar jih je zagledal v trenutku, ko so zaklad vlekli na čoln, da bi ga čim prej spravili na ladjo.

DRUGI PRIZOR

GUSARJI *pojejo/skandirajo*: HEJABUMBARASA ...

(*ŠPEH zagleda ŠPEGLARJA, nameri pištolo, KLJUKA ga zgrabi s kljuko, nameri vanj pištolo in ga nahruli. Vsi nehajo peti.*)

KLJUKA: Pospravi to pištolo!

ŠPEH: Auva! Samo enega od tistih fantov, ki jih tako sovražite, sem hotel počiti, kapitan.

KLJUKA: Bi rad ostal brez skalpa? Pok bi na nas opozoril Tigrasto Lilijo in njene Indijance. Kaj misliš, kaj bi rekla, ko bi nas zagledala z zakladom svojega očeta v čolnu? (*Vsi se privoščljivo hehetajo.*) In to takoj potem, ko smo zakopali bojno sekuro in pokadili pipo miru, he he. (*Spet resno.*) Šele ko bo zaklad na varnem na ladji, lahko ugotovijo, da smo prekršili mirovni sporazum. Potem pa naj kar pridejo, če si upajo!

GUSARJI *vpijejo en čez drugega*: Ja! Naj pridejo! HEJABUMBARASA! (*Tudi jodlajo po indijansko.*) Pridite, če si upate! Tukaj smo! Vaš zaklad imamo, šleka poc! Trala la la la–la! Ju–hej! Tukaj smo! Tukaj smo!

KLJUKA *ustreli s pištolo, to je edini način, da jih utiša*: Tišina, bebeci!

(*Takoj utihnejo. Čez nekaj trenutkov odpre usta Špeh.*)

ŠPEH: Zdaj nas bojo pa naši.

ŠVIC: Ne bi smeli streljati, kapitan.

KLJUKA: Saj nisem jaz streljal. (*Gusarji neumno pogledajo, sploh večino časa neumno gledajo, ker zelo malo razumejo.*) Klavc je bil.

KLAVC: Jaz?

GRDI *očitajoče KLAVCU*: A je kapitan lepo povedal, da ne smemo streljati?

KLAVC: Saj nisem bil jaz. Grdi je bil.

GRDI: Jaz?

GUSARJI *se en čez drugega vedno glasneje obtožujejo in obtožbe zanikajo*: Ti si bil. Ne, on je bil. Nisem bil jaz. Grdi je bil. Ti si bil, Švic. Nisem bil jaz. Klavc je bil. Ne, ti. Ne, on. Nisem bil jaz. *Itd.*

KLJUKA *že nekaj časa napeto posluša, ker se mu zdi, da nekaj sliši, potem jih sprva pridušeno, nato vedno glasneje opominja*: Pst! Poslušajte! A slišite? (*Ker se še vedno prerekajo, kdo je ustrelil, ustreli še enkrat. GUSARJI umolknejo.*) A slišite? Kaj je to?

(*GUSARJI poslušajo in se hkrati z znakovno abecedo prerekajo, kdo je bil.*)

ŠVIC: Kot da bi nekaj – tiktakalo?

(*V tistem se zasliši TIKTAKANJE.*)

KLJUKA *od strahu prebledi, potem kot blazen*: Ja, to je on, to je on! Hitro, zgrabite vesla! Gremo od tod! Gremo, gremo! Aaaaaaaaaaaaaa! (*Zbežijo, kot da bi jih preganjal strašni krokodil.*)

SAŠA: Tiktakanje je kapitanu Kljuki vsakič, ko ga je zaslišal, nagnalo strah v kosti. Tiktakala je namreč ura v želodcu krokodila, ki je zasledoval kapitana Kljuko od morja do morja in od

dežele do dežele, pa cedil sline po njem. Roka, ki jo je kapitanu odsekal Peter in namesto katere si je dal pritrditi bleščečo kljuko, je krokodilu namreč strašno teknila in je hotel še ...

(Zaslišimo indijansko jodlanje.)

Aha, Tigrasta Lilija je že ugotovila, da so gusarji prekršili sklenjeni mir.

TRETJI PRIZOR

TIGRASTA LILIJA: Maščevali se bomo. Veliki beli gusar je izkopal zaklad naših pradedkov in razmetal njihove kosti. Manitu naj mi pomaga, da ga ne pljunem! Veliki beli gusar je umazan in pohlepen in sebičen. In pradedki so jezni! *(Zvoki.)* Maščevanje zahtevajo! Zato bom šla, jaz, Tigrasta Lilija, in mu povedala resnico! Zakričala jo bom. Zakričala jo bom v njegova smrdljiva, umazana ušesa! *(Indijanski zvoki.)*

SAŠA: Kot je to ponosno počel njen oče in pred njim njegov oče in pred njim njegova mama in tako vsi poglavarji in poglavarke od samega začetka sveta. Medtem so Wendy, Jaka in Miha leteli s Petrom in Zvončico mimo zvezdnih utrinkov in črnih lukenj preko širnih oceanov ... Še veste? Pri drugi desno in potem naravnost do jutra. Leteli so in leteli *(leti)*, obrazi so jim žareli od sreče, od vsega novega, od neverjetnega. Ha! Kopno! Drevje! Glej! Tam, v Zalivu Morskih ježkov ... gusarska ladja! *(Se obrne.)* Kje je Peter? Tudi Zvončice ni in brata sta ostala daleč zadaj. A! Nekdo me je ustrelil. *(Premor.)* Nekdo je ustrelil Wendy. Kaj se je zgodilo? Zavrtime čas nazaj. Kravželj in Čvek se dolgočasita, Dvojčka in Suhi so na lovu, Špeglar opreza za gusarji .

ČETRTE PRIZOR

ČVEK, KRAVŽELJ *si napol popevata*: Dolgčas, dolgčas, dolgčas ...

ŠPEGLAR *priteče zasopihan, gleda v zrak*: Kravželj, Čvek, prihaja, prihaja!

ČVEK, KRAVŽELJ *skočita pokonci, gledata v zrak*: Kdo? A Peter?

ŠPEGLAR *gleda v zrak*: Ja!

ČVEK *malo bolje pogleda*: Jaz vidim samo eno čudno, veliko belo ptico.

KRAVŽELJ *tudi gleda v zrak*: Kako je lepa ...

ŠPEGLAR: Ampak Peter hoče, da to ptico ustrelimo. Zvončica mi je povedala.

KRAVŽELJ: Ustrelimo? Škoda.

ČVEK: Če hoče Peter, pa dajmo.

KRAVŽELJ: Pa dajmo! (*Izvleče lok in puščico.*) Bom jaz. (*ŠPEGLAR mu pomaga z daljnogledom.*) Levo. Bolj desno.

(*Na oder se skotali WENDY s puščico v srcu; vsaj tako se zdi, v resnici se je puščica zarila globoko v Petrov poljub.*)

KRAVŽELJ *zgrožen, obupan, osupel*: To ni ptica!

ČVEK: Stare gate!

ŠPEGLAR: To je punca.

KRAVŽELJ: In jaz sem jo ... Grem, adijo!

PETER PAN *pristane k njim*: Kikiriki!

ČVEK : Strgan štumf!

ŠPEGLAR: Peter!

PETER PAN: Živjo, fantje! ... (*Ni pričakovanega odziva.*)

VSI: Živjo, Peter.

PETER PAN: Kaj vam pa je? Mamo sem vam pripeljal!

ŠPEGLAR: A-ja-ja. (*Fantom gre na jok, ampak PETER PAN tega ne opazi.*)

PETER PAN *zdrdra*: Vsak dan nam bo kuhala zajtrk, kosilo in večerjo, vse pripravila, s prtički vred, in vse pospravila, tudi pomila, redno bo prala smrdljive gate in šivala strgane štumfe, brisala švic in zračila prdce, občasno vzgajala in vsak večer povedala vsaj tri pravljice.

KRAVŽELJ: Ojoj.

PETER: Je niste videli, v to smer je letela?

KRAVŽELJ: Ubil sem jo, Peter.

PETER PAN *zagleda WENDY*: Mrtva je. Wendy je mrtva. Zdaj ni nikogar, ki bi mi prišil senco.

KRAVŽELJ *se zlomi, poklekne pred PETER PANA in si razgali prsi*: Suni!

PETER PAN *skomigne z rameni*: Zob za zob, oko za oko. (*Izvlače bodalo, da bi sunil KRAVŽLJA v prsi, pa WENDY zadrži njegovo roko.*) Ne morem. Nekaj mi zadržuje roko.

ŠPEGLAR: To je njena roka. Gospa mama je živa!

(*PETER PAN poklekne k njej, posluša njeno dihanje, vdihne njen vonj, izvleče puščico in ugotovi, da se je zadrila v njegov želod.*)

PETER PAN: Ha! Moj poljub ji je rešil življenje. Hitro, zdravnika!

ŠPEGLAR *pristopi in ji z navideznim ali improviziranim stetoskopom posluša srce, najbrž na napačnem mestu*: Vse je v redu, samo malo počitka potrebuje.

(*V tistem prav trdo pristaneta še MIHA in JAKA.*)

MIHA, JAKA *pod vtisom letenja in hkrati trdega pristanka*: Au! Joj! Vau! Noro! Oooo!

(*Vstaneta in se razgledata. S fanti se kratek hip motrijo.*) Kdo ste vi?

ŠPEGLAR: Kdo sta vidva?

KRAVŽELJ: Res je.

PETER PAN *hkrati z Jakom*: Pipec (*Na MIHA.*), Kljukec. (*Na JAKA.*)

JAKA *hkrati s PETROM PANOM*: Mihec, Jakec. (*Hoče ponoviti za PETROM PANOM, pa se zaplete.*) Pipec. Kakec. Ne – Jakec.

MIHA: Kljukec.

JAKA *se zmrduje*: Kljukec?

PP Kljukec, Pipec, MI Mihec, Jakec, ČV Kljukec, Mihec, MI Pipec, ne!

PP Pipec, Kljukec, MI Mihec, Jakec, ČV kdo je Pipec, KR kakec je! JA Ne!

ŠP Mihec Pipec, Jakec kakec, JA ne, ne Pipec, Kljukec si!

ČV Kdo je Pipec, KR kdo je Kljukec, PP Kljukec, Jakec, ta si ti!

JAKA: Kljukec, kakec, isti drekec.

FANTJE: Kravželj. Špeglar. Čvek.

PETER PAN: Kaj pa Glista?

MIHA: Jaz bi bil Glista.

VSI: Prav.

JAKA: Jaz bom pa Pipec.

PETER zaključi s predstavljanjem: Pipec in Glista.

FANTJE se predstavijo še enkrat: Kravželj, Špeglar, Čvek.

JAKA se ozre okoli: Kaj pa Wendy?

PETER PAN mu jo pokaže: Počiva.

MIHA jo pogleda: A je mrtva?

ŠPEGLAR: Samo rože lahko umrejo, mame ne morejo.

JAKA: Mislim, da tudi mame lahko umrejo.

PETER PAN: Ne naša.

MIHA: A Wendy je naša mama?

PETER PAN: Ja, Wendy je naša mama.

ČVEK: In mi smo njeni otroci.

MIHA: Potem jo pa zbudi, Pipec, in vprašaj, kdaj bo večerja.

FANTJE: Ja, večerja!

JAKA jo zaman budi: Wendy. Wendy, zbudi se, lačni smo. Kaj bo za večerjo? ... Ne gre.

PETER PAN: Narediti moramo kaj, kar jo bo razveselilo. To imajo mame rade.

KRAVŽELJ: Mogoče bi jo razveselila umazanija med prsti. (*Začne razpirati nožne prste.*)

ČVEK brska po nosu: Ali pa kroglice iz šmrkljev.

ŠPEGLAR: Ali pa mravljišče!

MIHA: Jaz vem! Jaz vem, kaj bi jo razveselilo! (*Vsi ga pogledajo.*) Hišo. Wendy si želi hišo. Vse njene prijateljice živijo v hišah.

PETER PAN: Nič lažjega. Gremo, fantje! (*Dvakrat zaploska in kar naenkrat vse mrgoli od sestavljanja hiške za WENDY.*)

WENDYJIN SONG O HIŠKI

V hiški iz lubja po morju diši,
na zemlji ležim, nebo se smeji.

Lubje se smeje, hiška stoji,
zemlja ob morju leži.

Morje se smeje, zemlja molči,
hiška leti, leti.

(Hiška je zgrajena in WENDY se zbuja. Fantje se ponosno postavijo pred hiško.)

PETER PAN: Glejte prijazno. Prvi vtis je strašansko pomemben.

KRAVŽELJ: Wendy gospa, zate smo zgradili tole hiško.

ČVEK: Zdaj si naša mama.

JAKA: In mi smo tvoji otroci. *(Špeglar in Švic zadovoljno vdihneta njen vonj.)*

FANTJE *se predstavijo*: Glista. Pipec. Kravželj. Špeglar, Čvek.

ŠPEGLAR: Prvi, Drugi, Suhi, pa spijo.

KRAVŽELJ *ga popravi*: Lovijo.

ČVEK *ga popravi*: Nabirajo jagode.

WENDY: A. *(Pogleda PETRA PANA.)* Kdo bo pa oče?

PETER PAN: Jaz bom oče!

WENDY *je zadovoljna*, PETER PAN *ji je všeč*: Prav. Pojdimo noter, otroci, pozno je že.

FANTJE *drug čez drugega*: Kaj bo za večerjo? Mi boš prišla senco? Nobenih svežih gat nimam. Najraje imam špagete. Zelenjave ne maram. V štumfu imam luknjo.

(Vsi so že v hiški. PETER PAN zadrži KRAVŽLJA.)

PETER PAN: Zakaj si jo ustrelil?

KRAVŽELJ: Ker si ti tako ukazal. Zvončica nam je povedala.

PETER PAN: Zvončica? *(KRAVŽELJ pokima in odide v hiško.)* Zvončica! ... Nisem več tvoj prijatelj, da veš! *(Zadnji odide v hiško in zapre vrata za sabo.)*

SAŠA: Na deželo Nije je legla noč in vsi so utrujeno zaspali. Tigrasta Lilija je sanjala o ponosni zmagi svojega ljudstva Pikalinov nad gusarji, fantje so sanjali o pozabljenih maminih poljubih, Wendy je sanjala o zvezdnem prahu, Miha in Jaka o gusarskem zakladu, Peter Pan o

kapitanu Kljuki, kapitan Kljuka pa se je vso noč zbuja, ker ga je TIK TAK TIK TAK TIK TAK veliki požrešni krokodil preganjal tudi v sanjah.

TRETJE DEJANJE

PRVI PRIZOR

SAŠA: Tigrasta Lilija je vstala še pred zoro in se odpravila do Zaliva Morskih ježkov, kjer je bila zasidrana gusarska ladja, da bi kapitana Kljuko soočila z resnico. A kapitan Kljuka jo je ugrabil in odpeljal na ladjo, Petru Panu pa poslal pismo.

KLJUKA/PETER PAN: Dragi Peter Pan. Imam Tigrasto Lilijo in zaklad njenega ljudstva. Če bi rad pomagal svojim prijateljem Pikalinom, pridi opoldne do Črne skale v Laguni Morskih deklic. Lepo te pozdravlja tvoj smrtni sovražnik kapitan Kljuka.

SAŠA: Peter je hitro naredil načrt in se odpravil proti Črni skali, Wendy, Pipcu in Glisti pa zabičal, naj ostanejo doma.

PETER PAN *Pipcu in Glisti*: »Čuvajta dom!«

DRUGI PRIZOR

MIHA: To ni pravično!

JAKA: Zakaj ravno midva!? In pred kom? Pred vilami in zajčki!?

WENDY: Jaka, ne brcaj, raje poberi.

MIHA: Lačen sem, kdaj bo malica?

WENDY: Počakaj, da pospravim svinjarijo, ki ste jo pustili za sabo po zajtrku.

JAKA: Pogledat grem, če so že nazaj.

MIHA: S tabo grem.

WENDY: Nikamor, madonca brez lonca! Tjale posadita svoji riti in da se mi ne premakneta!

JAKA, MIHA *jo užaljeno ubogata*: Kakšna zoprnica. Tečka. Kaj pa misli, da je. Najina mama, ali kaj.

(Na vrata potrka ZVONČICA in vstopi.)

ZVONČICA: Dober dan.

WENDY: Dober dan, kdo si pa ti?

ZVONČICA: Zvončica, vendar, me ne poznaš?

WENDY: Ti – Zvončica?

ZVONČICA: Ja, na otoku dobim svojo pravo podobo, sicer sem samo drobna lučka. U, kako je tukaj umazano. Ti pa že nisi dobra mama!

WENDY: Kaj bi rada? Si me prišla ustrelit, ker Kravžlju ni uspelo?

ZVONČICA *se trapasto smeji*: Ah, tisto je bila samo šala.

WENDY: Če ne bi bilo Petrovega poljuba, bi umrla!

ZVONČICA: Ah, daj no daj ... Kakšen nered. Kje pa je Peter?

MIHA: Peter rešuje –

WENDY: Tiho! Kaj te briga, kje je Peter!

ZVONČICA: Fuj, kako smrdi. Kaj pa, če Peter rešuje Tigrasto Lilijo in pikalinski zaklad iz rok gusarjev v Laguni Morskih deklic, medtem ko ti – fuj – pereš usrane gate?

MIHA, JAKA *se prihuljeno hihitata*: Rekla je usrane gate ...

WENDY: Tiho!

ZVONČICA: Kaj je, Wendy? Si razočarana? Saj si sama hotela s Petrom. Kaj me tako gledaš? Ojoj, ti si mislila, da boš plula z gusarji in plavala z morskimi deklicami, uboga Wendy. Ampak ti si vendar samo punca.

WENDY: Tiho bodi! Ti si pa navadna smrdljiva vila.

ZVONČICA: Ja, jaz sem in vedno bom Petrova vila. Ti si pa Petrova ... služkinja. No, mama. Pa še to ti gre slabo od rok.

WENDY *bruhne v jok*: Sovražim te sovražim te sovražim te!

(MIHA in JAKA medtem prihuljeno odideta.)

ZVONČICA: Ojoj, kako me je to prizadelo. Zdaj moram na pot. Peter potrebuje mojo pomoč, adijo.

WENDY: Sovražim te! In veš, kaj ti povem!? Vile sploh ne obstajajo!

(ZVONČICA se ustavi, za trenutek zavлада popolna tišina, potem se opoteče, telebne na tla in umre. WENDY preneha s hlipanjem.)

WENDY: Zvončica? Zvončica? Jaka? Mihec? *(Opazi, da fantov ni.)* Jaka! Miha, kje sta? *(Skoči k ZVONČICI.)* Zvončica, Zvončica! Na pomoč! Nisem tako mislila, Zvončica. Jaz verjamem v vile! Zbudi se, ne smeš umreti! Jaz verjamem v vile, verjamem v vile, verjamem v vile. Otroci, pomagajte mi! Verjamem v vile, verjamem v vile! Pomagajte mi, prosim! Verjamem v vile, verjamem v vile, verjamem v vile! *(Mogoče namesto vzklikanja ploskajo, kot je pri Barrieju, ali pa ustvarjajo kakšne druge zanimive zvoke.)*

ZVONČICA se strese, začne kašljati in se zbudi, zagleda WENDY: Ti! Kača! Ubiti si me hotela!

WENDY jo objema: Samo da si živa! Kako sem vesela! Zvončica ...

ZVONČICA: Pusti me, morilka!

WENDY: Prav. Oprosti. Samo šala je bila.

ZVONČICA: Šala!? Ha ha ha, glej me, kako se smejim. Besede imajo moč, če še ne veš!

WENDY: Puščice pa tudi!

ZVONČICA malo premišlja: No, prav. Naj ti bo. Oprostim ti. Ampak res bi lahko malo prezračila.

WENDY: Najprej bom poiskala Pipca in Glisto. Izginila sta.

ZVONČICA: Mogoče ti lahko pomagam.

WENDY: Mogoče pa res.

ZVONČICA: Mogoče sta šla iskat Petra v Laguno Morskih deklic.

DRUGI PRIZOR

ZVONČICA: Laguno skoraj z vseh strani obdaja kopno, sredi pa se dviga Črna skala. Ko nastopi plima in skalo zalije voda, pridejo morske deklice in zvlečejo na dno morja vsakogar, ki tam obtiči. Na severni strani se je skrivaj utaboril Peter *(Nik se med tem postavi k eni tribuni.)*, na južni pa Kljuka z ujetnico in zakladom. *(Kljuka in dva gusarja, Grdi in Špeh, ki ženeta zvezano Lilijo, stojijo ob nasprotni tribuni.)*

KLJUKA: Privežita jo na skalo, potem se pa vrnita, da ga pričakamo v zasedi. (*Očitno se obirata.*) Pohitita, bebca, če nočeta končati v krempljih tistih ribjih punc.

(*GUSARJA s TIGRASTO LILJO pribrodita do skale, voda je vedno višja, na skalo zvlečeta zaklad in privezujeta TIGRASTO LILJO.*)

PETER PAN (*Otrokom da znak, naj bodo tiho, približa se skali in se skrije. Oponaša kapitanov glas.*) Kaj počneta, bebca?

GUSARJA: Kaj?

KLAVC: To je kapitan. (*Prestrašeno se ozirata okoli.*)

ŠPEH: Indijanko sva privezala na skalo, šef!

PETER *oponaša Kljuko*: Takoj jo odvežita!

GUSARJA: Ampak kapitan –

PETER *oponaša Kljuko*: Rekel sem takoj, sicer vama v trebuh zarinem svojo kljuko.

ŠPEH *pridušeno drugemu gusarju*: To je čudno.

KLAVC: Ubogati morava kapitanove ukaze.

(*Začneta odvezovati, pa ne gre.*)

GUSARJA: Daj, bom jaz. Kakšen vozle si naredil? / Pašnjak. / To ni pašnjak. To je mrtvi vozle. / To je isto. / Ne pa ni. / Ja pa je. / Ne pa ni. / Ja pa je. *Itd.*

(*Med tem ju KLJUKA na svoji strani nervozno pričakuje.*)

KLJUKA: Pa kje sta!? Že davno bi se morala vrniti. Je to res tako težko, zvezati eno Indijanko? Iskat ju grem, bebca nesposobna!

PETER *oponaša KLJUKO*: Pohitita, sicer bosta končala v krempljih ribjih punc!

GUSARJA *neuspešno odvezujeta*: Saj hitiva. Saj hitiva.

KLJUKA *je pribrodil do skale*: Kaj počneta, bebca!?

GUSARJA: Hitiva, hitiva, kapitan!

KLJUKA: Je to res tako težko, privezati eno Indijanko?

GUSARJA: Ampak kapitan ... Najprej jo morava odvezati. Tako ste nama naročili. Sicer da nama boste zarili kljuko v trebuh.

KLJUKA *besno*: Fanta, jaz nisem izdal takega ukaza.

PETER *oponaša KLJUKO*: Fanta, jaz nisem izdal takega ukaza.

KLJUKA: Tristo kosmatih hudičev, kakšna prevara je zdaj to!? (*Ozre se okoli po zraku, izvleče meč.*) Duh, ki strašiš to temno laguno, me slišiš?

PETER *oponaša KLJUKO*: Tristo kosmatih hudičev, slišim te.

KLJUKA *se skoraj zgrudi od strahu*: Kdo si, govori.

PETER *oponaša KLJUKO*: Jaz sem Kljuka, kapitan ladje Veseli guslar.

KLJUKA: Ne, ne, to pa že nisi.

PETER *oponaša KLJUKO*: Seveda sem.

KLJUKA: Ne pa nisi!

PETER *oponaša KLJUKO*: Ja pa sem!

KLJUKA: Ne pa ne!

PETER *oponaša KLJUKO*: Ja pa ja!

KLJUKA: Ne pa ne!

PETER *oponaša KLJUKO*: Tristo kosmatih hudičev, še enkrat ponovi, pa ti v trebuh zapičim kljuko.

KLJUKA: Če si ti Kljuka, mi povej, kdo sem potem jaz?

PETER *oponaša KLJUKO*: Polenovka.

KLJUKA *ves iz sebe*: Polenovka?

ŠPEH *se odmakne od njega*: Nam je ves ta čas poveljevala polenovka?

KLAVC: To žali naš ponos.

KLJUKA: Jaz nisem nobena polenovka! Jaz sem vajin kapitan Kljuka, bebca!

PETER *skoči predenj, še vedno oponaša KLJUKO*: Ne nisi. Jaz sem vajin kapitan Kljuka, bebca! Odvezita jo!

(GUSARJA zmedeno pogledata in se lotita odvezovati TIGRASTO LILIJO.)

KLJUKA: Jaz sem vajin kapitan, bebca! Pustita jo!

PETER *oponaša KLJUKO*: Jaz sem Kljuka in vama ukazujem: »Odvežita jo!«

GUSARJA: Takoj, šef.

KLJUKA: Zvežita jo!

GUSARJA: Takoj šef!

PETER *oponaša KLJUKO*: Odvežita jo!

GUSARJA: Takoj, šef!

KLJUKA: Zvežita jo!

GUSARJA: Takoj, šef!

PETER *oponaša KLJUKO*: Osvobodita jo!

GUSARJA: Takoj, šef!

KLJUKA: Jaz sem vajin kapitan Kljuka, bebca! ... Kdo od naju ima kljuko?

GUSARJA *nekaj časa bedasto gledata zdaj enega, zdaj drugega*: Saj res! Ampak glas imata pa enak.

KLJUKA: Kaj samo strmita!?! Pomagajta mi, da ga ujamem!

GUSARJA: Bebca! Res sva bebca.

PETER: Ne bo vam uspelo! *(Skoči do TIGRASTE LILIJE in ji z enim zamahom preveže vrvi, s katerimi je privezana.)* Svobodna si!

(Bitka. V nekem trenutku zvok in slika zamrzneta. Mednje stopi SAŠA.)

SAŠA: Stop! Voda jim je segala že do gležnjev. Si predstavljate? In tedaj ... v trenutku ... *(v trenutku, ko bi nadaljevala, jo prekine NIK.)*

NIK *začne tiktakati*: TIK TAK TIK TAK ...

SAŠA *se zdrzne, jezno*: Hej! Ne še zdaj! ... *(NIK utihne. SAŠA malo posluša, potem nadaljuje.)* In tedaj, v trenutku, ko je kapitan Kljuka –

NIK *jo spet prekine*: TIK TAK TIK TAK ...

SAŠA *spet jezno pogleda okrog*: Šššt! In tedaj, v trenutku, ko je kapitan Kljuka skoraj odsekal Petrovo roko –

NIK: Hej! Ni mi je skoraj odsekal. Če bi mi jo skoraj odsekal, bi bil njegov meč (*pokaže majceno razdaljo med prsti*) samo toliko oddaljen od moje roke, v resnici je bil oddaljen pa (*pokaže veliko razdaljo*) tooooliko.

SAŠA: Ne. To je moja zgodba in v moji zgodbi ti *je* skoraj odsekal roko.

NIK: Ne ni.

SAŠA: Ja je.

NIK: Ne ni!

SAŠA: Ja je.

Itd.

NIK: Ne ni! Sploh te pa ni bilo tam. Mislim tukaj. Doma si pospravljala.

SAŠA: Naj bo po tvoje. (*Pripoveduje dalje.*) V trenutku, ko kapitan Kljuka skoraj *ni* odsekal Petrove roke, je nekaj zaslišal.

NIK *zadovoljno, skoraj zmagoslavno*: TIK TAK TIK TAK ...

KLJUKA: Slišite? Slišite? Tišina! Prenehajte! Tišina, bebca! A slišita tiktakanje?

GUSARJA: Slišiva, kapitan!

KLJUKA: To je on! Bežimo! Aaaaaaaa!

GUSARJA, KLJUKA: AAAA! Na pomoč! Pazi šef, za tabo je! Hitreje, hitreje! (*KLJUKA skoči v vodo, na vse pretege plava, krokodil za njim. Za krokodilom GUSARJA. Kričijo vsevprek, nato izginejo. TIGRASTA LILIJA in PETER PAN gledata za njimi.*)

TRETJI PRIZOR

SAŠA: Peter dvigne ponosno hčer sivega Volka, malo poglavarko ljudstva Pikalinov, in odletita!

ZVONČICA: Trenutek kasneje priteče na obalo Wendy. (*oponaša WENDY.*) Peter! Oh, vsega je konec. Junak je rešil lepo deklico in odletela sta v sončni zahod.

WEND: Kaj govoriš!?

ZVONČICA: Junak je rešil lepo deklico in odletela sta v sončni zahod. Oh! Zaklad sta pa kar tam pustila. Škoda. Hej, imam idejo! Ne, ne, raje ne. Ali pa ... Ne, ne ... Čeprav ... Ne! ... Hm ... (*Pogleda WENDY.*) No prav, naj ti bo. Bi rada razveselila Petra? Potem pojdi hitro na skalo, reši zaklad in mu ga prinesi.

WENDY: Joj, Pipec in Glista!

ZVONČICA: Kdo? Aja. Ju bom že našla. Adijo! (*Jo tišči pod vodo.*)

ČETRTI PRIZOR

SONG MORSKE DEKLICE

Pridi, pridi k nam,
vdihni morje, daj,
zapusti beli dan,
še en zaklad ti dam.

Zakladov sto imam,
vdihni morje, daj.
Če prideš k meni v raj,
ti Petra Pana dam.

(WENDY se utaplja v morju in je vedno bližje morskim deklicam. A tik preden utone, se ponjo požene PETER PAN in jo potegne iz vode.)

WENDY *kašlja in pljuva, nato z zadnjimi močmi:* Peter ... rešil si me ... (*Izgubi zavest.*)

NIK: Peter je nezavestno Wendy odnesel v vigvam Tigraste Lilije, kjer so se mu polni skrbi pridružili vsi njeni otroci. Vsi, razen Pipca in Gliste. Medtem ko je Wendy plavala z morsko deklico, so ju namreč ujeli gusarji in ju odpeljali na ladjo.

PETI PRIZOR

Kljuka, sam, otožen, brez klobuka in perike igra na pojočo žago, igranje spremlja z otožnim petjem.

KAPITANOV SONG

Plešast, star in sam,
brez las, brez roke, sam,
brez sester, bratov, mam,
otrok in očkov – sam.

Želim si en do-tik, tak – TIK TAK!?! (*Prestraši se svojih besed, to dejstvo ga čisto dotolče. V tistem Klavc in Grdi priženeta Jaka in Miha.*)

GRDI *se odkašlja*: Kapitan!

KLJUKA: Kaj bi rada, bebca!?

GRDI: Pripeljala sva dva od tistih fantov, ki jih tako sovražite.

KLJUKA *še kar napeto gleda, tokrat bratca*: Dva od tistih fantov, lepo, lepo. (*Popravi si klobuk, se obrne in odide na premec, pa napeto zre v morje. Gusarja ga v pričakovanju ukaza nepremično gledata in si data hkrati precej opravka s srkanjem ruma iz steklenice.*

(*Bratca šepetata in v strahu pogledujeta proti gusarjem.*)

MIHA: Mogoče nama ne bodo nič naredili, če rečeva, da sva midva tudi gusarja.

JAKA: Najprej naju bodo mučili, da bi jim povedala, kje živi Peter, potem naju bodo vrgli pa morskim psom.

KLJUKA, *se mu posveti*: Dva od tistih fantov! (*Zgrabi zemljevid in jima ga pomoli pod nos.*)

Otročaja! Kje živi bedni Pan?

(*Otroka odgovorita hitro in hkrati.*)

JAKA: Ne vem!

MIHA *izstrelji prst nekam na zemljevid*: Tukaj.

(*Se spogledata. Spet hkrati.*)

JAKA *pokaže drugam na zemljevid*: Tukaj.

MIHA: Ne vem!

KLJUKA *narejeno prijazno*: Dobro, dobro. Kar norčujta se iz Kljuke! (*Grozeče.*) Pana bom našel tudi brez vaju in ko ga bom našel, mu bom prav z užitkom odgriznil roko ... (*Bratca je malo strah, malo jima je pa tudi smešno. Zakliče gusarjema.*) Pazita nanju. Jutri ju čaka

mučenje in potem morski psi. He he he. Jaz grem v kajuto, sinoči zaradi ušivega krokodila niti za trenutek nisem zatisnil očesa.

GUSARJA: Velja, kapitan!

(Kljuka odide, gusarja začneta mrmrati uspavanko za Kljuko.)

Šef, tale je zate!

Hejabumbarasa, hejabumbarasa,

en poljub, bel mehak,

gusarju mama da.

Je vesel, če je bel,

in še bolj, če sta dva.

Hejabumbarasa, hejabumbarasa ...

(Jaka začne med uspavanko tiho jokati.)

MIHA: Kaj je narobe?

JAKA: Ne vem. Iz oči mi teče voda. *(Oblizne solzo.)* Slana je.

MIHA: To so solze. A si pozabil?

JAKA: Se mi zdi, da sem tudi mamó pozabil? Kakšna je že?

MIHA: Diši. ...

JAKA: Vse bo v redu.

MIHA: Peter naju bo rešil.

JAKA: Ampak Peter ne ve, da sva tukaj.

MIHA: Pošljiva mu sporočilo! *(Se razgleduje okoli.)*

Gusarja mrmrata uspavanko, mogoče tiho hlipata. Jaka zagleda prazno steklenico. Fantoma jo uspe nekako zmakniti in denimo na papir, ki ga gusarja uporabljata za zapisovanje rezultatov pri kartah, napisati sporočilo. Gusarja sta uspavala sama sebe.

JAKA piše: »Dragi Peter. Ujeli so naju gusarji. Jutri naju bodo mučili in vrgli morskim psom. Pridi čimprej. Pipec in Glista.« Hitro, v steklenico.

»PLJUSK.«

GUSARJA *se zbudita*: Kaj je bilo to!?

JAKA, MIHA *zapojeta gusarsko uspavanko in gusarja zaspita nazaj*.

NIK: Noč, ki je legla na deželo Nije, je bila težka in črna. Kapitana Kljuko je v sanjah preganjal krokodil, Pipca in Glisto morski psi, gusarje pozabljeni mamini poljubi. Wendy se je zbudila iz blodenj in spet padala vanje.

SAŠA: »Sovražim te! Ne! Očka ... nisem tako mislila ... Mama ...«

ČETRTO DEJANJE

PRVI PRIZOR

Vigvam. Wendy leži, ob njej Tigrasta Lilija, ki izvaja šamanski obred. Ko konča, obstoji čisto mirno, verjetno iztegne roke, in intenzivno miži. Čez čas se Wendy iznenada zbudi in krikne.

WENDY *se sunkovito zbudi*: Peter! (*Zmedena je, gleda okoli in momlja.*)

TIGRASTA LILIJA: Živjo, Wendy, jaz sem Tigrasta Lilija.

WENDY: Ti si Tigrasta Lilija!? Živjo. Zelo sem vesela. ... Auva. (*Malo jo boli glava.*) Kot da bi se vrnila od mrtvih.

TIGRASTA LILIJA: Moj pradedek je rekel: »Kdor se vrne, ta preneha bežati.«

WENDY: Kje je Peter? ... Zaklad! A mogoče veš, kaj se je zgodilo z zakladom?

TIGRASTA LILIJA: Ja. Pradedek mi je povedal. A ti povem? (*WENDY pokima in s TIGRASTO LILIJO se usedeta druga nasproti druge.*) Za devetimi gorami in devetimi gorami je nekoč živela punčka, ki je hotela en zaklad. Vse njene prijateljice so imele zaklade, a veš. Ampak njen očka je rekel, da zakladom za majhne punčke ni mar in da zato majhne punčke ne smejo marati zakladov. »Sovražim te! Ti si najslabši oče na svetu!«, mu je zavpila. Istega dne je očka pičila kača in nikoli več ga ni videla. Umrl je – odšel je v večna lovišča, še preden mu je povedala, da ga ima raje kot vse zaklade na svetu. (*Obe nekaj časa zamišljeno molčita.*) Ja. Ene zgodbe so žalostne, druge pa vesele. Tvoja je lahko vesela. Veš, vile so včasih zelo zlobne, ne smeš jim vsega verjeti. (*Glasno zakliče.*) Zeleni oblak! Zbudila se je. Adijo!

WENDY: Adijo ...

(TIGRASTA LILIJA odide. WENDY počasi vstane in se razgleduje po šotoru, medtem pa z druge strani v šotor pride PETER PAN. Stopi za WENDY, in ko se ta obrne, jo ustraši.)

WENDY zacvili, ko pa spozna PETRA PANA, se začne smejati: Ti si Zeleni oblak?

PETER PAN: Moje indijansko ime. Ko sem pobegnil od doma in priletel sem, sem bil z zemlje videti kot zelen oblak.

WENDY: Ti si pobegnil od doma?

PETER PAN zanika, začuden, od kod ji taka informacija: Nee.

WENDY: A nisi rekel, da si se rodil iz zvezdnega prahu?

PETER PAN kot prej, celo narejeno ogorčen je: Neeee.

WENDY: Ja pa si.

PETER: Ne pa nisem.

WENDY: Ja pa si.

PETER: Ne pa ne.

WENDY: Ja pa ja.

PETER: Ne pa ne.

WENDY: Ja pa ja.

PETER: Neee.

WENDY: Jaaa.

PETER: Neee. Mene je rodila morska pena.

WENDY: Tudi mene je rodila morska pena!

PETER PAN: Saj se ne boš vrnila domov?

WENDY se mu še bolj približa: Tukaj bom. *(Še bliže.)* Za vedno. *(Tik pred poljubom.)* S tabo ...

PETER PAN *odskoči*: Ne dotikaj se me!

WENDY je zmedena: Oprosti ... Česa se bojiš?

PETER PAN: Bojim? Jaz se ničesar ne bojim!

WENDY: Ne verjamem. Niti konca?

PETER PAN: V večnosti ni konca. Nikoli se bom odrasel, Wendy, nikoli se ne bom pustil ujeti, nikoli se ne bom nehal zabavati! In v tem ni prostora za ... tole.

WENDY: Za ... ljubezen?

PETER PAN *se skremži*: Ne, kakšna bedna beseda. Za punce.

WENDY: Za punce? A jaz se pa ne smem zabavati?

PETER PAN: Pa saj se zabavaš, naša mama si.

WENDY: Zato si me pripeljal?

PETER PAN: Ja.

WENDY: Da bom do konca življenja zračila vaše gate?

PETER PAN: Ja. Ne! Za vedno jih boš zračila, Wendy! Večnost nima konca.

(V tistem skozi vrata bušnejo FANTJE.)

FANTJE *drug čez drugega*: Mama! Glej, prinesel sem ti poljub *(Pod nos ji pomoli iz lesa izrezljanega konjiča)*. Jaz tudi *(Pod nos ji pomoli veliko pisano pero)*. Opraskal sem se *(Pod nos ji pomoli komolec)*. Kaj bo za kosilo?

WENDY : Hvala. O, kako lepo. Bom popihala.

ŠPEGLAR: Kaj je narobe, mama?

PRVI: V očeh imaš vodo.

DRUGI *poskusi solzo*: Morje.

(PETER PAN nekaj časa opazuje dogajanje, nato odide.)

WENDY: Nisem zares vaša mama, jaz sem samo navadna punca.

SUHI: Ampak važno je, da dišiš po morju – *(ni prepričan, da je izbral pravo besedo.)*

PRVI *mu pomaga*: Po ... zemlji – *(niso prepričani, da je prava.)*

ČVEK: Po nebu.

ŠPEGLAR: Po ljubju – *(ni še prava)*

DRUGI: Poljubu.

KRAVŽELJ: Ljubezni.

SUHI: Ja, vsak, ki diši po ljubezni, je lahko mama.

WENDY *sama zase*: Vsak, ki diši po ljubezni, je lahko mama. *(FANTOM.)* Ko najdem Pipca in Glisto, bom šla domov.

KRAVŽELJ: Kako to misliš, domov?

WENDY: Domov. Nazaj. K mami in očetu.

ŠPEGLAR: Stare gate!

FANTJE: Kaj!?! *(Drug čez drugega.)* Ne moreš. Ne zdaj. Zakaj? Kako?

WENDY: A veste, kaj pomeni »sebičen«?

SUHI: Črnoder.

PRVI: Majhen.

SUHI: Tak tekoč.

KRAVŽELJ: Ja.

WENDY: Sebičen je, kdor misli samo nase.

KRAVŽELJ: Ja, ti pa ne smeš misliti samo nase, ti si naša mama!

ŠPEGLAR: Misliti moraš samo na nas!

WENDY: Kaj pa, če greste z mano? Poznam veliko ljudi, ki dišijo po ljubezni.

FANTJE *drug čez drugega*: Ampak mi nočemo odrasti. Nočemo hoditi v službo. Hočemo se igrati. Nočemo nositi kravat. Hočemo biti umazani. Hočemo govoriti prdec, kakec, drekec, pekec.

ŠPEGLAR: Mi se hočemo zabavati!

SUHI: In biti svobodni!

WENDY: Saj ... Moj očka, na primer, je odrasel, pa sploh nima službe in za dobro jutro stopi v kakec.

FANTJE *ne morejo verjeti*: Neee.

WENDY: Ja. Moj očka je najboljši. Mama je pa v službi na svobodi. To pomeni, da vse noči piše igre o gusarskih princesah.

FANTJE *drug čez drugega*: Gusarske princese! Strgan štumpf! To se sliši zabavno. Nima službe? Za dobro jutro v kakec? S tabo gremo! Stare gate!

WENDY: Svobode je pa največ v deželi domišljije.

(Na koncu stavka v vigvam pokuka PETER PAN, v roki ima steklenico s sporočilom Pipca in Gliste..)

PETER: Nije, v deželi Nije.

WENDY: Domišljije.

PETER PAN: Nije.

WENDY: Do-mi-šlji-je.

PETER PAN: Ne pa ne! *(PETER PAN pričakuje, da se bosta spet spričkala, zato je malo razočaran, ker WENDY ne sprejme povabila k igri.)*

WENDY: Saj je vseeno. Pomembno novico imamo zate.

PETER PAN: Jaz pa za vas.

WENDY: Ko najdemo Pipca in Glisto, gremo domov. Vsi.

PETER PAN *ji hoče pokazati njuno sporočilo*: Pipec in Glista sta – Kaj?

WENDY: Vrnili se bomo, Peter, domov bomo šli. Pridi z nami.

VSI *drug čez drugega*: Ja, pridi z nami, Peter! Pridi! Gremo skupaj! *(PETER PAN še kar molči. Grobna tišina.)*

WENDY: Zakaj nič ne rečeš?

PETER PAN: Nikoli. Nikoli ne bom odrasel, nikoli se ne bom nehal zabavati, nikoli se ne bom pustil ujeti.

FANTJE *drug čez drugega*: Ampak saj se odrasli tudi zabavajo. Ne hodijo v službo. Pridi z nami. Rečejo pukec in kakec in prdec in smrdec. Tudi odrasli so lahko svobodni. *(Ker ni pravega odziva, počasi umolknejo.)*

PETER PAN: Kaj čakate?! Bi radi moje dovoljenje? Imate ga! Adijo, ne potrebujem vas. Ne vas, (WENDY) ne tebe! Sam lahko! (Steklenico postavi pred njih na tla in že skoraj odide, pa se obrne.) Ampak veste, kaj? Okno bo zaprto! Nobena mama vas ne bo čakala. Mame ne čakajo, mame pozabijo, mame zaprejo okno! Videl sem, kako – Adijo! (Odvrtje list in s solzami v očeh odvihra.)

FANTKI: Neee, Peter! Počakaj! (Se poženejo za njim in pustijo WENDY samo.)

WENDY: Peter! (V roke prime steklenico, jo odpre in prebere sporočilo.) »Ujeli so naju gusarji. Jutri naju bodo mučili in vrgli morskim psom. Pipec in Glista.« (Prebledi, steklenica ji pade na tla.) Ne, ne, to ni res! Nič ni res! Ni gusarjev, ni Indijancev, samo igramo se! Nočem, da je res, jaz nisem tu, mene ni, domov hočem, domov! Domov hočem, domov, domov hočem, domov, domov ...

Popačeni glasbeni motivi, zvoki Indijancev se prepletajo z gusarskimi.

Lajanje

Zvoki v off-u:

Oče: »Mlada dama ...« »Raje spiš ...«

Mama: »Nisi več otrok.«

Jaka: »Ujeli so naju gusarji ...«

Miha: »Mučili ...« »Vrgli morskim psom ...«

Zvončica: »Kača.« »Ubiti ...«

Wendy: »Verjamem.«

Lilija: »Pradedki.«

Zvončica: »Besede imajo moč.«

Mama: »Kot puščice.« »Ranijo.«

Suhi: »Vsakdo je lahko mama ...«

Peter: »Za vedno ...« »Nikoli ...«

Kljuka, Lilija, Zvončica, Morska deklica: »Zaklad ...«

TIK TAK

Wendy, Miha, Jaka: »Letim ...«

PP: »Poljub.«

Špeglar: »Samo rože umrejo.«

»Mama.« »Mama.« »Mama.«

(WENDY omahne na tla.)

TIGRASTA LILJA (*pristopi k WENDY in jo dvigne.*) Strah te je in rada bi šla domov, vem. Ampak iz svoje zgodbe ne moreš pobegniti. Pridi, greva po skalpe!

WENDY: ... Po skalpe!

PETO DEJANJE

PRVI PRIZOR

Veseli guslar. KLJUKA, ŠPEH, GRDI, KLAVC

KLJUKA: Posadka na jambore, sprosti dvižnico, pospravi jadra! (*Privoščljivo govori proti podpalubju.*) Kaj je, Peter? Nisi vesel, da me spet vidiš? Zdaj se ti bom lahko končno maščeval za tole roko! Kaj si rekel? Ah, nič, seveda, ne moreš govoriti, preveč te je strah! Vsaj sam nisi. Danes se bodo morski psički do sitega najedli, dobili bodo kar tri otročaje. No, kdo bo prvi? An, ban, pet podgan, Peter, Glista, Pipec, Pan!

(Na palubo skočita WENDY in TIGRASTA LILJA.)

TIGRASTA LILJA: Pusti ga!

KLJUKA *se obrne*: Tristo kosmatih hudičev, fantje, punce so prišle. (*GUSARJI izderejo meče.*)

WENDY: Tako je! Punce smo prišle! (*Gre v napad.*)

TIGRASTA LILJA: Po skalpe! (*Gre v napad.*)

(Bojujejo se KLJUKA, ŠPEH, GRDI, KLAVC proti LILJI, WENDY in PETRU PANU, ki kmalu po WENDYJINEM napadu skoči iz podpalubja. WENDY in PETER PAN se bojujeta bok ob bok / hrbet ob hrbet..)

WENDY: Peter!

OBA: Kaj delaš tukaj?

WENDY: Rešujem Pipca, Glisto in tebe!

PETER PAN: Jaz bi ju že zdavnaj rešil, če ne bi prišla in mi pokvarila načrta!

WENDY: A res?

PETER PAN: Pazi! Ja, ker moram zdaj reševati še tebe!

WENDY: Ni treba, hvala, bom raje jaz tebe!

DRUG čez DRUGEGA, dokler se ne bojujeta več z drugimi, temveč med sabo: Jaz tebe! Ne, ne ti mene, jaz tebe! Jaz tebe! Jaz! Ne pa ne! Ja pa ja! Ne pa ne! Ja pa ja! ...

(PETER PAN razoroži WENDY in zgrabijo jo GUSARJI. PETER PAN in TIGRASTA LILIJA se sama borita dalje, a vse kaže na zmago GUSARJEV. WENDY nemočno opazuje bitko.)

WENDY: Stop! *(Prizor zamrzne.)* To je moja zgodba. Najprej moraš rešiti sebe, da lahko rešiš druge. *(Zašepeta PETRU PANU.)* Srečne misli.

(Težko pričakovani poljub. Bitka se potem nadaljuje. WENDY, PETER PAN in TIGRASTA LILIJA uspešno onesposobijo vse gusarje, ostane jim le še kapitan KLJUKA. Vsi trije se počasi začnejo gibati proti njemu.)

WENDY, PETER PAN, TIGRASTA LILIJA skupaj: TIK TAK TIK TAK ...

(KLJUKA prebledi in se umika vzvratno, dokler ne pade s palube. Preden omahne v krokodilov goltanec, mu Tigrasta Lilija z glave potegne skalp.)

KLJUKA: Moj skaaaalp! Aaaaa!

(Pade. WENDY, PETER PAN in TIGRASTA LILIJA veselo vzkliknejo.)

TIGRASTA LILIJA: Zdaj se je končno nehal bati. Tvoja zgodba je dobra zgodba. Adijo, Velika bela ptica.

WENDY: Adijo, Tigrasta Lilija.

DRUGI PRIZOR

JAKA, MIHA prideta iz podpalubja: Wendy, rešila si nas! Gremo domov!

WENDY: Gremo.

PETER PAN: Kam?

WENDY: Domov. Pridi z nami.

PETER PAN: Ne. Ne maram koncev.

WENDY: Ampak brez koncev ni smisla.

JAKA, MIHA: Domov! Gremo domov!

JAKA: Kako bomo pa leteli?

WENDY: Takole. *(Letijo.)*

PETER PAN *se oddaljuje*: Pozabila me boš.

WENDY: Nikoli. *(Zapre oči.)* Preko širnih oceanov, mimo črnih lukenj in zvezdnih utrinkov, prva levo in naravnost do večera. *(Odpre oči.)* Doma ...

JAKA, MIHA: Mami, oči! Mama!

(Odhitita in pustita WENDY samo v sobi. WENDY zre skozi okno, kot da bi lovila nek oddaljen spomin. Veter v sobo prinese snežinke, WENDY se strese in ga zapre. Potem nagne glavo najprej v eno stran, nato še v drugo. Kot v prologu.)

WENDY: Kdo si? *(Spogleda se s PETROM PANOM.)* V deželi domišljije – tam je največ svobode – živi fant, ki noče odrasti.

NIK: Ne pa ne.

SAŠA: Ja pa ja.

NIK: Ne pa ne.

SAŠA: Ja pa ja.

NIK: Ne pa ne.

SAŠA: Ja pa ja.

In tako naprej, vedno tiše, do tišine.

KONEC